

Nắng sớm lọt qua lớp rèm lụa mỏng màu trắng như một dòng vàng lỏng, dịu nhẹ và ngập ngừng, như thể chính mặt trời cũng ngần ngại làm gián đoạn sự hoàn hảo tĩnh lặng bên trong phòng ngủ chính.

Căn biệt thự nằm nép mình trên một đại lộ yên bình, rợp bóng cây thuộc khu dân cư biệt lập và đắt đỏ bậc nhất thành phố. Tường rào bảo vệ cao vút màu trắng, những hàng rào cây được cắt tỉa gọn gàng, và chiếc bể bơi hình quả thận phản chiếu bầu trời nhạt màu như một tấm kính mài bóng, tất cả đều đóng vai trò như những người gác cổng thầm lặng cho cuộc sống bên trong. Mọi chi tiết của dinh thự đều toát lên vẻ giàu có nứt vách được chi tiêu một cách tinh tế và gu thẩm mỹ xa xỉ được trau chuốt tỉ mỉ. Kiến trúc là sự kết hợp giữa những đường nét hiện đại sắc sảo với sự sang trọng ấm áp, kín đáo—sàn đá vôi mài bóng, các chi tiết nội thất bằng gỗ gụ chế tác riêng, và những mảng kính lớn từ trần xuống sàn ôm trọn lấy khoảng sân vườn riêng tư. Thế nhưng, không một thứ gì trong ngôi nhà này được chăm chút tỉ mỉ hơn, hay sở hữu vẻ đẹp chân động hơn người phụ nữ trẻ vẫn đang chìm trong giấc ngủ trên chiếc giường ngủ cỡ lớn.

Lâm Thanh Mai nằm yên bình nghiêng mình sang một bên, một cánh tay thon thả luôn dưới chiếc gối lông vũ, cánh tay còn lại đặt nhẹ ngang qua vòng eo nhỏ nhắn. Ở tuổi hai mươi lăm, cô sở hữu một vẻ đẹp không chỉ đơn thuần thu hút những ánh nhìn lướt qua; nó bắt trọn mọi sự chú ý một cách tuyệt đối, giữ chặt lấy nó mà không tốn chút sức lực, và lặng lẽ từ chối buông tha.

Làn da cô mang màu kem tươi, mịn màng, mượt mà và phát sáng tự nhiên đến mức tưởng như nó đang hấp thụ ánh nắng sớm chứ không chỉ đơn thuần là phản chiếu. Mái tóc đen dài, dày, bóng mượt và thoang thoảng hương hoa nhài trắng, xõa tung trên tấm ga giường bằng vải lin tinh tươm thành những sóng tóc nặng trĩu, xáo trộn. Một vài sợi tóc vương vãi bầu nhẹ vào đường cong của gò má ửng hồng và đường xương đòn mỏng mong, thanh thoát.

Giống mặt cô sở hữu sự nét nà đến mức bất công: gò má cao, sắc nét được làm mềm mại bởi nét tròn trịa của tuổi trẻ, chiếc mũi nhỏ, thẳng, và bờ môi trông như lúc nào cũng mềm mại. Môi dưới của cô đầy đặn hơn hẳn môi trên, mang sắc hồng nhưng tự nhiên và hơi mở ra trong giấc ngủ, nhả ra những hơi thở chậm rãi, đều đặn. Hàng mi dài, đen đậm rủ xuống gò má như những chiếc quạt xòe tinh xảo. Ngay cả khi hoàn toàn thư thái, cô vẫn toát ra một vẻ sang trọng nhẹ nhàng, mỏng manh và hoàn toàn không bị vấy bẩn bởi sự thô ráp thường nhật của thế giới bên ngoài.

Tuy nhiên, chính vóc dáng của cô mới là thứ hoàn thiện mê lộ về một vẻ đẹp gần như không có thực.

Chiếc váy ngủ bằng lụa màu ngà mỏng dành cô mặc đã bị co cao lên tận đùi trong những giờ phút trần trọc của đêm qua. Lớp vải mỏng như cánh ve ôm sát vào những đường cong nảy nở của bầu ngực, căng ra trên lớp thịt đầy đặn phía dưới. Ngực cô đầy đặn, vun cao và tròn trịa một cách bất thường—đủ lớn để ngay cả thiết kế rộng rãi, kín đáo của chiếc váy ngủ cũng không thể che giấu được độ nặng hay sự căng nòng của tuổi trẻ. Khe ngực sâu hun hút giữa hai bầu ngực thật tối, ấm áp và mời gọi.

Sâu hơn xuống dưới, lớp lụa ôm gọn lấy điểm hẹp nhất nơi vòng eo trước khi xòe rộng một cách ngoạn mục qua độ nảy của hông. Bờ mông cô, tròn trịa và nảy nảy, ép chặt vào đệm làm lớp thịt mềm mại hơi lún xuống theo đường cong của chiếc giường. Đôi đùi cô dài, trắng nõn và mịn màng đến khó tin, khép chặt vào nhau trong giấc ngủ, làn da trắng đến mức gần như trong suốt ở những nơi ánh nắng sớm chạm vào.

Cô là hình mẫu sống động của một tiêu thụ khuê các được cung chiều, người chưa từng biết đến một ngày gian khổ thực sự: mỏng manh, nói năng dịu dàng và ngây thơ đến mức đáng thương. Mọi thứ ở cô—from cái cách cô ngủ với bờ môi hơi hé mở đến cái cách vô thức những ngón tay cắt tỉa gọn gàng co lại trên gối—đều toát lên vẻ của một người phụ nữ thực sự tin rằng thế giới này về cơ bản là tốt đẹp, an toàn và trật tự.

Bên cạnh cô, Minh Quân lặng lẽ ngắm nhìn cô trong sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Anh ba mươi tuổi, cao ráo, vai rộng và ngực nở theo phong cách của những người đàn ông tham vọng nơi công sở, dù làm việc với cường độ khủng khiếp nhưng vẫn

kỷ luật bản thân ở phòng tập. Gương mặt anh sắc sảo, đẹp trai và thông minh, được bao bọc bởi mái tóc đen hơi rối vì vừa ngủ dậy.

Anh đã kết hôn với Mai tròn ba tháng trước trong một lễ cưới xa hoa từng chiếm trọn các trang nhất của những tạp chí thượng lưu lớn nhất thành phố. Mọi người trong giới thượng lưu đều đồng ý rằng đây là một cặp đôi hoàn hảo tuyệt đối. Anh thông minh, quyết đoán và đang thăng tiến vũ bão trong hàng ngũ lãnh đạo của một tập đoàn bất động sản lớn; cô thì đẹp đến ngạt thở, xuất thân danh giá và sở hữu tính cách dịu dàng, ngọt ngào khiến những người đàn ông khác vừa ghen tị vừa dè dặt vừa muốn che chở hết mực.

Ngay cả lúc này, khi nhìn xuống lồng ngực phập phồng nhẹ nhàng của cô, đôi khi Quân vẫn thấy khó tin rằng cô thực sự là vợ mình.

Chậm rãi, anh đưa tay ra và dùng một ngón tay vuốt nhẹ dọc theo vùng da trần phía trên eo cô, dừng lại ngay phía trên độ nảy của hông. Làn da cô ấm áp, mịn như nhung và mềm mại đến mức không tưởng dưới cú chạm của anh.

Mai hơi cự mình.

Hàng mi đen giật nhẹ, dừng lại một chút trước khi mở ra. Đôi mắt đen, sâu và hơi mờ đục bởi màng sương ngủ chưa tan hoàn toàn tập trung vào anh chậm rãi, như thể trí óc cô cần một khoảnh khắc ngắn để chuyển từ giấc mơ sang thực tại.

"Chồng...?"

Từ ngữ thoát ra như một hơi thở trầm ấm, êm ái. Giọng cô vào những giờ đầu buổi sáng luôn giữ được vẻ ngọt ngào, khàn khề.

Quân mỉm cười, cúi xuống áp môi mình vào khóe miệng ấm áp của cô. "Buổi sáng tốt lành, vợ yêu của anh."

Bàn tay phải của anh chậm rãi trượt lên trên, ôm trọn lấy khối thịt nặng trĩu, mềm mại của một bên bầu ngực qua lớp lụa màu ngà mỏng mảnh. Khối thịt ấm áp dễ dàng tràn qua lòng bàn tay anh. Đầu ti của cô, vốn đã hơi cứng lên vì không khí lạnh của phòng máy lạnh và sự tiếp xúc gần gũi với cơ thể ấm áp của anh, ấn thẳng vào chính giữa lòng bàn tay anh.

Mai giật mình thở hắt ra một tiếng nhỏ.

Sắc hồng đỏ ngượng ngùng lan rộng trên gò má cô, tràn xuống cổ rồi lan sang vùng ngực phía trên. Cô không hề có động thái đẩy tay anh ra. Cô chưa bao giờ làm vậy. Thay vào đó, cô hơi nhích lại gần anh hơn trên chiếc đệm rộng lớn, then thùng và hoàn toàn phục tùng, giữ nguyên sự ngoan ngoãn ngọt ngào mà cô luôn dành cho chồng.

"Chồng... em vẫn còn buồn ngủ lắm..." cô thì thào dịu dàng, dù lời phản đối khẽ khàng ấy hoàn toàn thiếu đi sự kiên quyết.

Anh không đáp lời bằng miệng, thay vào đó chọn cách vén chiếc váy lụa lên trên một cách chậm rãi, có tính toán cho đến khi lớp vải dúm lại nằm gọn dưới nách cô. Làn da trắng nõn, không chút khuyết điểm của cô lập tức lộ ra trước không khí lạnh buổi sáng, khiến những nốt gai rộp nổi lên dọc theo cánh tay và đùi cô.

Quân cúi thấp hơn, miệng anh ngậm lấy một bên đầu ti hồng rực đang lộ ra. Bàn đầu anh mút nhẹ nhàng, lăn đỉnh ti cứng đỡ chống lại lưỡi mình trước khi áp dụng một lực miệt mài, có nhịp điệu hơn. Khối thịt mềm mại, nặng trĩu của bầu ngực cô lấp đầy miệng anh hoàn toàn. Những ngón tay thon thả của Mai theo bản năng đưa lên luồn vào mái tóc đen của anh—không phải để đẩy anh ra, mà là để giữ chặt đầu anh áp sát vào ngực mình.

Một âm thanh khẽ khàng, vô thức thoát ra từ sâu trong cổ họng cô—sự kết hợp tinh tế giữa một tiếng thở dài và một tiếng rên nho nhỏ.

Anh chuyển sự chú ý sang bầu ngực còn lại, dành cho nó sự tôn thờ chậm rãi, kỹ lưỡng tương tự trong khi bàn tay anh tiếp tục di chuyển xuống dưới. Lòng bàn tay anh lướt qua khoảng bụng phẳng lì, mịn màng, qua chiều dài nhỏ nhắn của eo, và trượt nhẹ vào giữa đôi đùi đang mở ra của cô. Sức nóng từ cơ thể cô đã vô cùng rõ rệt.

Khi hai ngón tay anh trượt nhẹ vào sự ẩm ướt nóng hổi của cô, sự ẩm áp trơn trượt từ cơ thể cô lập tức bao bọc lấy chúng. Mai cắn chặt môi dưới, úp mặt vào chiếc gối lông vũ mềm mại khi sắc hồng trên má cô đậm lên thành một màu đỏ rực rỡ, tràn đầy sức sống. Đôi đùi mịn màng của cô hơi run rẩy chống lại ga giường, nhưng cô không hề khép chúng lại để ngăn cản cú chạm của anh.

"Chồng... xin anh, chậm thôi..." cô thở ra, đôi mắt đen nặng trĩu và khép hờ.

Anh không hề giảm tốc độ chuyển động của mình. Thay vào đó, anh cúi xuống áp môi vào hõm cổ ẩm ướt, thơm ngát của cô, thì thầm nhỏ bên tai cô: "Em đã ướt đầm vì anh rồi này, Mai."

Sáng hôm đó, họ ân ái với sự thông thả, cố tình chậm rãi.

Quân định vị bản thân phía trên cô, nằm gọn giữa đôi đùi đang mở rộng của cô. Cú đâm sâu ban đầu rút ra một âm thanh dài, run rẩy từ sâu trong lồng ngực Mai. Hai bầu ngực đầy đặn của cô đung đưa nhẹ nhàng theo nhịp điệu chuyển động của anh, những đường cong nặng trĩu phía dưới áp nhẹ vào mạn sườn cô. Mỗi khi anh kéo cơ thể cô lại gần hông mình, phần thịt mềm mại, đầy đặn nơi mông cô lại ép chặt vào anh.

Trong suốt quá trình đó, Quân luôn khóa chặt ánh mắt vào gương mặt cô. Anh quan sát từng sự thay đổi nhỏ trong nét mặt cô—cái cách bờ môi trang điểm của cô mở ra để nhả ra những tiếng thở hắt nhỏ, cái cách đôi mắt đen của cô trở nên mờ ảo và mất tập trung, và cái cách cô cố gắng, nhưng hoàn toàn thất bại, để chôn giấu những tiếng kêu khê khàng của mình trong sự tĩnh lặng của căn phòng.

Sự ngây thơ thuần khiết của cô vẫn hoàn toàn nguyên vẹn ngay cả giữa cơn say cuồng nhiệt. Khi sóng khoái cảm đầu tiên bùng nổ trong cô, cô đỏ mặt dữ dội, như thể bản thân sự dữ dội của khoái cảm thể xác là một điều gì đó khiến cô thấy hơi xấu hổ trước mặt anh.

Anh xoay người cô nằm nghiêng để lưng cô tựa vào ngực anh. Anh vòng tay qua eo cô để ôm chặt lấy một bên bầu ngực đang nhô cao trong lòng bàn tay trong khi di chuyển bên trong cô từ phía sau.

Các ngón tay Mai siết chặt lấy mép trên của tấm ga giường màu trắng.

Những tiếng khóc thút thít khê khàng, đứt quãng lấp đầy sự tĩnh lặng của phòng ngủ. Khi cơ thể cô co thắt quanh anh lần thứ hai, co bóp theo từng đợt vô vọng, cô chôn chặt mặt vào gối để dập tắt tiếng kêu sắc lẹm đang chực trào qua bờ môi.

Nhiều phút sau, họ nằm quán quýt bên nhau giữa đồng chăn ga xáo trộn, chiếc váy ngủ bằng lụa màu ngà đã bị bỏ quên đâu đó trên sàn gỗ cứng bên cạnh giường.

Bàn tay Quân đặt đầy tính chiếm hữu ngang qua đường cong mềm mại của hông cô, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng. Hơi thở của Mai đã chậm lại dần, dù lồng ngực cô vẫn phập phồng theo từng khoảng ngắn. Một lớp mồ hôi

mỏng, lấp lánh phủ trên cơ thể cô, khiến làn da màu kem của cô phát sáng nhẹ nhàng dưới ánh nắng ban mai.

Anh cúi người xuống hôn vào hõm cổ ấm áp, ẩm ướt phía dưới tai cô, thì thì thâm dịu dàng lên da cô: "Em thật sự quá đồi xinh đẹp, vợ của anh."

Mai chỉ đơn thuần áp gương mặt ấm áp của mình vào hõm vai anh, quá then thùng và kiệt sức để thốt ra một lời đáp lại. Cơ thể cô vẫn còn rung lên những dư âm khê khàng, dễ chịu của sự giải thoát—hoàn toàn thả lỏng, mềm mại và tin tưởng tuyệt đối vào người đàn ông đang ôm mình.

Bên ngoài những ô cửa kính lớn, thành phố đã hoàn toàn thức giấc với những nhịp sống thường nhật.

Tiếng chim hót líu lo từ vườn riềng phía dưới vang lên. Đâu đó dưới con phố tĩnh lặng, tiếng cửa xe ô tô nặng nề đóng sầm lại.

Bên trong chốn riêng tư bí mật của căn biệt thự, đôi vợ chồng trẻ vẫn quán quýt trong những tấm ga giường màu trắng—rạng rỡ, mới cưới, và tưởng chừng như được bảo vệ khỏi mọi gian khổ của thế giới bên ngoài.

Không một ai nhìn vào phòng ngủ ngập tràn ánh nắng trong khoảnh khắc bình yên đó có thể đoán được sự hoàn hảo gia đình ấy lại mỏng manh đến mức nào.

Cũng không một ai có thể lường trước được một nữ thần thuần khiết nhất lại có thể bắt đầu cuộc sụp đổ chậm rãi, không thể đảo ngược của mình một cách dễ dàng và hoàn toàn đến thế.

Lâm Thanh Mai đứng ở trung tâm phòng họp cấp cao trên tầng mười sáu của tòa nhà trụ sở chính, một tay cầm chiếc bút chiếu laser nhỏ, tay kia cầm cuốn tài liệu bọc da. Người phụ nữ mềm mại, dễ bị tổn thương từng đỏ mặt dưới tấm ga giường màu trắng chỉ vài giờ trước đã hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là Phó Giám đốc vận hành—một người phụ nữ mà sự thanh lịch hoàn hảo chỉ có thể sánh ngang với quyền lực thâm lặng, không thể phủ nhận của cô.

Cô ăn mặc chững chạc trong sơ mi công sở và váy than ôm sát những đường cong hoàn hảo của eo và hông với sự chính xác kín đáo. Chiếc váy bút chì dài vừa đến đầu gối, làm nổi bật đường nét dài, thon thả của bắp chân, trong khi chiếc áo vest cấu trúc được cài cúc gọn gàng phía trên chiếc áo sơ mi lụa voan màu kem cổ cao. Mái tóc đen dài của cô được búi gọn gàng, thấp phía sau búi tóc ở gáy, để lộ đường nét thanh thoát của cổ và đôi bông tai ngọc trai khiêm tốn nhá trên thùy tai.

Đối diện với chiếc bàn họp bằng gỗ gụ dài là sáu trưởng phòng cấp cao và hai nhà đầu tư nước ngoài đang ghé thăm. Bên phải cô là Hoàng, Phó Chủ tịch cấp cao phụ trách phát triển kinh doanh—một người đàn ông sắc sảo, đẹp trai ở độ tuổi muộn ba mươi với đôi mắt đen đầy tính toán và nụ cười rạng rỡ, dễ gần nhưng hiếm khi chạm đến ánh mắt.

"Như các anh có thể thấy từ các dự báo quý trên trang tám," giọng nói của Mai vang lên rõ ràng khắp căn phòng tĩnh lặng, điềm tĩnh, mượt mà và hoàn toàn không chút ngập ngừng, "việc thu tóm lô đất ven sông vẫn là ưu tiên vận hành cao nhất

của chúng ta. Nếu chúng ta lấy được giấy phép của thành phố trước cuối tháng, tổng lợi nhuận của dự án sẽ tăng gần mười bốn phần trăm."

Cô bấm điều khiển, chuyển sang mô hình tài chính tiếp theo một cách mượt mà. Những người đàn ông quanh bàn gật đầu đồng ý trong im lặng, sự chú ý của họ hoàn toàn bị thu hút—một số bởi sự sắc sảo trong phân tích của cô, những người khác bởi vẻ đẹp ngút ngàn, hút mắt của cô.

Hoàng ngả người về phía sau trên chiếc ghế điều hành bằng da, cảm đặt nhẹ trên những ngón tay đan vào nhau. Ánh mắt gã theo sát mọi chuyển động của Mai với một sự dữ dội vượt xa mối quan tâm nghề nghiệp thuần túy. Gã quan sát chuyển động nhẹ nhàng của hông cô khi cô xoay người về phía màn hình kỹ thuật số, lớp vải tối màu rủ xuống hoàn hảo trên bầu ngực đầy đặn của cô, và sắc hồng tự nhiên phảng phất trên má cô mỗi khi cô nhấn mạnh một điểm quan trọng.

Khi cuộc họp kết thúc một giờ sau đó, các lãnh đạo ra về trong những tiếng thì thầm tôn trọng. Mai ở lại, thu dọn tài liệu và trượt chiếc máy tính bảng vào cặp da của mình.

"Thuyết trình xuất sắc lắm, Mai," Hoàng nói mượt mà, đứng dậy khỏi ghế và đi về phía đầu bàn của cô. Gã dừng lại ở khoảng cách gần hơn một chút so với quy chuẩn xã giao chuyên nghiệp, tư thế thả lỏng nhưng đầy quyền lực. "Như mọi khi, em luôn khiến các cấu trúc tài chính phức tạp trông thật nhẹ nhàng."

Mai nở một nụ cười lịch sự, chuyên nghiệp, giữ khoảng cách khi kéo khóa cặp. "Cảm ơn anh Hoàng. Đội ngũ phân tích đã làm hầu hết các công việc nặng nhọc. Em chỉ đơn thuần trình bày kết quả của họ thôi."

"Vớ vẩn. Dữ liệu là vô dụng nếu không có giọng nói phù hợp để truyền tải nó," Hoàng đáp, giọng ấm áp và quen thuộc. Gã đưa tay ra, tay gã lơ lửng gần khuỷu tay cô một giây trước khi rút lại vừa kịp lúc. "Chồng em là một người đàn ông rất may mắn, Mai. Có một người vợ không chỉ là người phụ nữ quyến rũ nhất trong bất kỳ căn phòng nào cô ấy bước vào, mà còn là bộ óc sắc sảo nhất trong bộ phận... Quân thực sự đã trúng số rồi."

Khi nhắc đến chồng mình, nụ cười của Mai mềm mại hơn thành một điều gì đó chân thật hơn nhiều. "Quân làm việc rất chăm chỉ cho tập đoàn. Em chỉ hy vọng

những nỗ lực của mình có thể làm gánh nặng của anh ấy nhẹ đi một chút trong khi anh ấy chuẩn bị cho chuyến công tác nước ngoài."

Mắt Hoàng lóe lên một cảm xúc khó đoán ngăn ngui trước khi nụ cười quyến rũ của gã trở lại vị trí cũ. "À, phải rồi. Hội thảo ở Tokyo. Cậu ấy đi vào sáng mai phải không? Tròn một tuần đấy nhỉ."

"Vâng," Mai nói khẽ, một dấu vết mỏng mong của sự lo âu thoáng qua trong mắt cô. "Đây sẽ là lần đầu tiên chúng em xa nhau nhiều hơn vài ngày kể từ sau đám cưới."

"Một tuần trôi qua nhanh lắm, Mai," Hoàng thì thầm, giọng gã hạ xuống một tông thấp hơn, thân mật hơn. Gã bước lại gần hơn một chút, chiếc áo vest tối màu của gã quệt nhẹ vào tay áo sơ mi lụa của cô khi gã với tay qua người cô để nhặt một kẹp tài liệu lẻ trên bàn. "Và ngoài ra... em sẽ không hoàn toàn cô đơn đâu. Công ty—và bạn bè của em—sẽ ở ngay đây để chăm sóc bất cứ điều gì em cần."

Mai cảm thấy một cảm giác khó chịu nhẹ nhàng, thoáng qua trước sự gần gũi của gã, một bản năng khê khàng nhắc nhở ở phía sau trí óc. Nhưng cô lập tức gạt nó đi coi như sự suy nghĩ quá đà. Hoàng là đồng nghiệp cấp cao của chồng cô, một người bạn lâu năm của gia đình từng tham dự đám cưới của họ và nâng ly chúc mừng tương lai của họ với sự nhiệt tình rõ rệt. Không có lý do gì để nghi ngờ ý định của gã.

"Cảm ơn anh Hoàng," cô nói lịch sự, lùi lại một bước để tạo khoảng cách thoải mái giữa hai người. "Em nên xuống văn phòng để hoàn tất các tài liệu ký kết."

"Dĩ nhiên rồi," Hoàng hơi cúi đầu, nhìn theo cô với một ánh mắt dài, đo đạc khi cô cầm cặp da và bước đi thanh thoát về phía những cánh cửa kính nặng nề của phòng họp.

Khi những cánh cửa đóng lại sau lưng cô, Hoàng vẫn đứng nguyên bên chiếc bàn gỗ gụ trong một khoảnh khắc dài, nụ cười lịch sự hoàn toàn biến mất khỏi gương mặt gã, thay vào đó là một sự dữ dội, lạnh lẽo và sắc sảo. Gã đưa tay vào túi ngực, rút chiếc điện thoại thông minh ra và gõ nhanh một tin nhắn.

"Mọi thứ đã sẵn sàng cho tối mai. Đảm bảo tài xế đã được dặn dò kỹ."

Phía dưới tầng ba, trong phòng lưu trữ tài liệu mờ tối, bầu không khí lại hoàn toàn khác biệt.

Khu vực này nồng nặc mùi giấy cũ, mực in ăm và nước lau sàn công nghiệp. Những dãy kệ kim loại cao vút kéo dài từ tường này sang tường khác, tạo ra những lối đi sâu, phủ bóng tối nơi hiếm ai bén mảng tới trừ khi họ cần những hồ sơ giấy từ những năm trước.

Toàn ngồi trên một chiếc ghế đầu bằng gỗ thấp đằng sau một núi báo cáo đã được tổng hợp, những ngón tay gầy gò của cậu nhanh chóng bấm kim những xấp giấy dày lại với nhau.

Cậu hai mươi hai tuổi, một nhân viên văn phòng cấp thấp mà sự tồn tại trong hệ thống phân cấp của tập đoàn thấp đến mức gần như vô hình. Làn da cậu ngăm đen rõ rệt vì những giờ phút chạy xe máy gổ sệt dưới ánh nắng gay gắt để giao tài liệu khẩn cấp khắp thành phố. Thân hình cậu mỏng, gầy guộc và có phần xương xẩu, chìm lấp trong chiếc áo polo cũ, rộng thùng hình đã qua quá nhiều lần giặt. Mái tóc đen của cậu lúc nào cũng rối xù, rủ xuống một gương mặt bình thường, tĩnh lặng và dễ bị lãng quên.

Đối với ban lãnh đạo cấp cao trên các tầng điều hành, Toàn không phải là một con người có tên hay có câu chuyện; cậu chỉ đơn thuần là một chức năng. Cậu là người chạy vật vô danh đến sớm ba mươi phút trước mọi người để pha cà phê tươi, lau sạch các bàn kính, xử lý sự cố kẹt giấy ở các máy photo công nghiệp, và chạy xuống các hàng quán ngoài đường để mua đồ ăn trưa cho nhân viên cấp cao.

"Này, Toàn! Nhanh tay lên với mấy bộ tài liệu đó đi!" một trợ lý hành chính cấp cao hét lên từ cửa phòng, thậm chí không buồn bước vào bên trong. "Phó Giám đốc Mai cần bản tóm tắt quý trên bàn làm việc trong mười phút nữa đấy! Đừng có làm hỏng việc như lần trước!"

"Vâng, chị. Em gần xong rồi ạ. Hai phút nữa thôi ạ," Toàn đáp ngay lập tức, giọng cậu thấp, phục tùng và tự động. Cậu hơi cúi đầu, mắt cố định xuống sàn nhà cho đến khi nghe thấy tiếng giày cao gót của người trợ lý gõ cộp cộp xa dần xuống hành lang.

Khi còn lại một mình, Toàn thở ra một hơi dài, thầm lặng. Cậu nhặt xấp tài liệu bọc da nặng trĩu đã hoàn thành, căn chỉnh các mép thật gọn gàng trên bàn, và ôm chặt chúng vào ngực.

Bước ra khỏi phòng lưu trữ, cậu đi thang máy dịch vụ lên tầng điều hành. Cậu ghét các tầng trên. Bầu không khí trên đó quá lạnh, quá sạch và quá đắt đỏ. Mọi người đều thơm phức mùi nước hoa đắt tiền và lái những chiếc xe có giá trị bằng cả thập kỷ lương của Toàn. Cậu luôn cảm thấy mình như một vết bẩn bẩn thỉu trên sàn đá cẩm thạch mài bóng của họ.

Cậu lặng lẽ đi xuống hành lang trải thảm, giữ đầu thấp, cho đến khi đến gian phòng. Cánh cửa nặng nề hơi hé mở. Toàn gõ cửa hai tiếng, rất khẽ.

"Mời vào," một giọng nói dịu dàng cất lên từ bên trong.

Toàn đẩy cửa bước vào, đôi giày thể thao cũ kỹ của cậu không gây ra tiếng động nào trên tấm thảm dày.

Mai đang ngồi đằng sau chiếc bàn làm việc khổng lồ bằng gỗ sồi tối màu, đầu cô cúi xuống một xấp báo cáo tài chính. Ánh nắng chiều rực rỡ chiếu qua những ô cửa kính từ trần xuống sàn phía sau cô làm bừng sáng góc mặt cô, tạo ra một hào quang dịu dàng, thiên thần quanh mái tóc đen và làm nổi bật đường cong màu kem hoàn hảo của má và cổ cô.

Trong một phần tư giây, Toàn quên mất cách hít thở.

"Phó... Phó Giám đốc Mai," Toàn lắp bắp, hai tay siết chặt lấy các tập tài liệu đến mức các khớp ngón tay trắng bệch. "Em mang các bản báo cáo tóm tắt chị yêu cầu đến rồi ạ."

Mai ngược mắt lên khỏi đồng giấy tờ. Khi đôi mắt đen, đầy biểu cảm của cô gặp ánh mắt cậu, cô nở một nụ cười nhỏ, chân thành—một nụ cười không hề có sự lạnh lùng, coi thường trịch thượng mà cậu thường nhận được từ các lãnh đạo khác.

"Cảm ơn em nhé, Toàn," cô nói khẽ, đưa hai tay ra nhận tài liệu. "Em lúc nào cũng mang lên rất nhanh. Chị thực sự đánh giá cao sự chăm chỉ của em."

Khi cô đưa tay ra, những ngón tay thon thả, cắt tĩa gọn gàng của cô vô tình quệt nhẹ vào lưng bàn tay cậu.

Làn da cô mềm mại đến không tưởng, ấm áp và thoang thoảng hương hoa nhài ngọt ngào.

Cú chạm vô tình, ngón ngói ấy gửi một luồng điện dữ dội, bất ngờ chạy thẳng dọc theo sống lưng Toàn. Trái tim cậu đập một cú mạnh, đau đớn vào lồng ngực. Một sự nóng bừng, rục cháy bùng lên ở bụng dưới, khiến hơi thở cậu nghẹn lại nơi cổ họng.

"Không... không có gì đâu ạ, Phó Giám đốc," cậu riu lười mông lung, vội vã rút tay lại như thể vừa vô tình chạm vào một thanh sắt nóng. Cậu lập tức cúi gằm mặt xuống sàn, khiếp sợ rằng cô có thể nhìn thấy sự khao khát dữ dội, tuyệt vọng đang lóe lên trong mắt mình.

"Em không sao chứ, Toàn?" Mai hỏi, giọng cô đầy sự quan tâm nhẹ nhàng, trong sáng khi cô sắp xếp các tập tài liệu trên bàn. "Trông em hơi đỏ mặt. Em lại vừa chạy việc ngoài trời nắng về à?"

"Em không sao... em hoàn toàn bình thường ạ," Toàn nói nhanh, giọng cậu căng cứng. "Chỉ là... chỉ là hôm nay phải đi cầu thang nhiều thôi ạ."

"Nhớ uống đủ nước nhé," cô nói tốt bụng, đã quay sự chú ý trở lại trang tài liệu trên cùng. "Em làm việc rất chăm chỉ cho công ty đấy."

"Vâng ạ. Cảm ơn chị ạ."

Toàn lùi ra khỏi văn phòng một cách chậm rãi, liên tục cúi đầu cho đến khi cánh cửa kính nặng nề khép lại giữa hai người.

Đứng ở hành lang máy lạnh tĩnh lặng, Toàn tựa lưng vào bức tường lạnh giá. Hơi thở cậu dồn dập, nhịp tim đập liên hồi như một cỗ máy mất phanh. Dưới lớp quần tây mỏng, cũ kỹ, phần tư mật của cậu nhói lên một sự cứng đờ bất ngờ, dữ dội khiến cậu đau đớn khi đứng thẳng.

Cậu nhìn ngược lại qua mảng kính trong suốt vào Mai. Cô đã hoàn toàn đắm chìm vào công việc, một tay chống cằm trong khi những ngón tay dài xoay xoay chiếc bút bạc. Lớp vải màu xám bó sát của chiếc áo vest căng nhẹ lên những đường cong đầy đặn, tròn trịa nơi ngực cô mỗi khi cô ngả người về phía trước.

Cô ấy đã nói chuyện với mình, cậu nghĩ, lồng ngực phập phồng khi một làn sóng ghen tị và khao khát đen tối, đê mê tràn ngập trí óc. Cô ấy đã mỉm cười với mình. Cô ấy đã chạm vào tay mình.

Cậu biết mình là ai. Cậu là một kẻ không là ai cả. Một tên chạy vật bản thủ, lương thấp mà người ta chỉ cần búng tay là phải phục vụ. Còn cô là một nữ thần—người vợ xuất thân danh giá, giàu có của vị lãnh đạo trẻ quyền lực nhất công ty. Cô thuộc về một thế giới mà cậu thậm chí còn không được phép mơ tới.

Thế nhưng khi đứng đó ở hành lang lạnh lẽo, ngắm nhìn nhịp phập phồng nhẹ nhàng của lồng ngực cô đằng sau lớp kính, một hạt giống đen tối, nguy hiểm đã tự cắm sâu vào trí óc cậu.

Minh Quân sẽ rời khỏi đất nước vào ngày mai.

Căn biệt thự xa hoa sẽ sớm trống vắng.

Và khi Toàn chỉnh lại chiếc quần tây để che đi sự cứng đờ đáng xấu hổ của mình, cậu nhận ra với một sự phấn chấn dữ dội, run rẩy rằng cậu sẽ làm bất cứ điều gì—bất cứ điều gì—chỉ để đến gần hơn một chút với nữ thần đã từng chạm vào tay cậu.